

De bijbelcritici waren fout!

http://wayoflife.org/index_files/the_bible_critics_were_wrong.html, 17-2-2015. Update 19-04-2018

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Bijbelcritici hebben duizend keer bewezen fout te zijn, en in de meeste gevallen heeft hen dat niet nederig gemaakt en hebben zij hun mening over de Schrift niet veranderd. Dit herinnert ons aan wat Abraham zei in Lukas 16:

“Maar Abraham zei tegen hem: Als zij niet naar Mozes en de profeten luisteren, zullen zij zich ook niet laten overtuigen, als iemand uit de doden zou opstaan” (Lukas 16:31).

Christelijke apologetiek¹ is veeleer een geestelijke dan een intellectuele strijd.

Hierna volgen een aantal flagrante dwalingen van critici die getracht hebben de Bijbel te weerleggen:

De critici waren fout over schrijfbekwaamheid in oude tijden.

In de 19de eeuw werd door modernistische theologen geloofd dat het schrift niet ontwikkeld werd in Mozes dagen, en dus kon hij de Pentateuch niet geschreven hebben.

“De tijd die pre-Mozaische vertellingen beschrijven, is voldoende bewijs voor hun fabelachtige karakter. Het was een tijd vóór alle kennis van het schrift” (H. Schultz, *Old Testament Theology*, 1869).

“Deze zwervers [Mozes en Israël] hadden geen geschreven taal; zij konden niet lezen noch schrijven” (Robert Ingersoll, *About the Holy Bible*, 1894).

Maar seculiere archeologen dateren nu het schrift op het midden van het 4de millennium vóór Christus, dat is 1.500 jaar vóór Mozes!

“Beschreven artefacts uit opgravingen tonen aan dat de mens kennis had van schrijven, reeds zo vroeg als in het late 4de millennium” (Joseph Naveh, *Origins of the Alphabets*).

Antieke bibliotheken werden opgegraven in Ugarit, Mari, Ur, Ebla, Nippur, Ninevé, Persepolis, en vele andere plaatsen. Tienduizenden documenten die te dateren zijn op de tijd van Abraham en vroeger, zijn een bewijs dat de oude beschavingen, beschreven in Genesis, hoogst letterlijk waren.

De critici waren fout over Genesis 10.

Genesis 10-11 beschrijft de opdeling van de naties door Noachs zonen volgend op de Vloed, de stichting van stadstaten, de bouw van de afgodische Toren van Babel, en de verwarring van de taal door het ontstaan van verschillende talen.

Sceptici hebben dit een “religieuze mythe” genoemd:

“We weten enkel dat de boeken van de Pentateuch gevuld zijn met vergissingen en tegenstrijdigheden. We weten ook dat het verslag over de Toren van Babel een onwetende en kinderachtige fabel is” (Robert Ingersoll, *About the Holy Bible*, 1894).

Maar de sceptici hebben bewezen dat ze fout waren.

Henry Rawlinson, die het oude spijkerschrift hielp decoderen, zei dat Genesis 10 wel verdient “genoemd te worden het meest authentieke verslag wat we bezitten over de verwantschap van de naties” (*The Seven Great Monarchies of the Ancient World*, vol. 1).

Er is bewijsmateriaal voor de steden genoemd in Genesis 10.

¹ Apologetiek: dat deel van de theologie dat zich bezighoudt met de verdediging en verbreiding van het christendom.

“Hij was een geweldig jager voor het aangezicht van de HEERE; daarom wordt gezegd: Als Nimrod, een geweldig jager voor het aangezicht van de HEERE. Het begin van zijn koninkrijk bestond uit Babel, Erech, Akkad en Kalne in het land Sinear. Uit dit land is Assur weggegaan en hij bouwde Ninevé, Rehoboth-Ir, Kalach” (Genesis 10:9-11).

Van de zeven steden genoemd in Genesis 10, zijn er vijf gekend door archeologen en vier ervan werden opgegraven.

Akkad was het hoofdkwartier van de Akkadische Rijk, gesticht door Sargon de Grote in het derde millennium v.C. Deze stad gaf haar naam aan de Akkadische taal die de internationale handelstaal was van het oude Mesopotamië, 2.000 jaar lang, tot de tijd van het Perzische Rijk.

Er is ook bewijs voor de civilisatie beschreven in Genesis. De archeologie heeft de volgende feiten gedemonstreerd:

1. In deze plaats en tijd ontstonden technologisch-geavanceerde civilisaties die zich verspreidden zich over heel Mesopotamië.
2. Krachtige stadstaten vormden allianties.
3. Deze koninkrijken bestonden letterlijk.
4. Ze werden geleid door trotse, verafgode heersers zoals Nimrod en Assur.
5. Zij hielden zich bezig met de krijgskunst.
6. Zij hielden zich bezig met afgoderij en bouwden afgodische torens.
7. Ze waren moreel corrupt.

Beschouw Ebla, dat dateert van de tijd van Abraham en vroeger.

Er werden in Ebla 20.000 kleitabletten en fragmenten gevonden.

Het was een koninkrijk met meer dan 250.000 mensen; de hoofdstad had 30.000 mensen (*Ebla A New Look at History*).

Het luxueuze twee-verdiepingen paleis mat 28.000 vierkante voet. Het was ingesloten door muren van 40-50 voet (\pm 15 m) hoog.

Het koninkrijk Ebla had 16 gouverneurs en deed zaken, omgerekend in hedendaags geld voor enorme bedragen.

Ebla dreef handel in graan, vee, hout, textielen en fijngemaakt handwerk. Hun metaalbewerkers gebruikten fusieprocessen om metaallegeringen te maken.

Ebla produceerde in één jaar genoeg gerst om miljoenen mensen te voeden, en voorzag in een grote overmaat voor export. Ze deed zaken met 1.000 steden en nederzettingen in 80 koninkrijken.

Ebla was een geletterde maatschappij. Haar schrijvers waren bekwaam in meerdere talen en voerden een internationale communicatie.

Ebla had ooit 12.000 man onder de wapens.

Ebla aanbad de godin Ishtar en andere goden en godinnen.

In 1955 zei invloedrijk archeoloog William Albright: “De Tabel van de Naties [Genesis 10] blijft een verbluffend accuraat document” *Recent Discoveries in Bible Lands*, 1955, p. 72).

De critici waren fout over Genesis 14.

“In de dagen van Amrafel, de koning van Sinear, Arioch, de koning van Ellasar, Kedor-Laomer, de koning van Elam, en Tideal, de koning van de heidenvolken, gebeurde het dat ze oorlog voerden tegen Bera, de koning van Sodom, tegen Birsa, de koning van Gomorra, tegen Sinab, de koning van Adama, tegen Semeber, de koning van Zeboïm en tegen de koning van Bela, het tegenwoordige Zoar” (Genesis 14:1-2).

Genesis 14 beschrijft een alliantie van vier Mesopotamische koningen die Sodom en Gomorra aanvielen en drie andere koningen nabij de Dode Zee. Het verslag geeft aan dat de Mesopotamische koningen naar het oosten van de Jordaanrivier reisden.

Sceptici zeiden dat dit niet kon omdat er geen weg was van Mesopotamië naar de Dode Zee, ten oosten van de Jordaan.

William Albright geloofde dit toen hij zijn onderzoek startte in de jaren (19)20, maar hij ontdekte dat er een belangrijke hoofdweg was met de naam “De Koninklijke weg”² die zuidelijk naar de Rode Zee liep. Hij rapporteerde dit in *The Archaeology of Palestine and the Bible*, 1933.

De critici waren fout over oude wetcodes.

19de eeuwse sceptici zeiden dat Israël geen complexe wetcode kon gehad hebben omdat zo'n codes niet gekend waren in die dagen.

De ontdekking van de Code van Hammurabi in 1901 verwoestte dit denken. Het was een complexe wetcode, geschreven door Hammurabi, de koning van Babylon, en dateert van ± 200 jaar vóór Mozes.

De critici waren fout over Ur.

In de 19de eeuw beweerden sceptici dat Ur, de geboorteplaats van Abraham, een mythe was.

Maar in 1922 werd de stad Ur gelokaliseerd door Leonard Woolley en opgegraven in de volgende 12 jaar. Een schat aan artefacten werd opgegraven te dateren van vóór de tijd van Abraham. Dit bewijst dat Ur een gesofistikeerde, geletterde, en afgodische stad was met wijd vertakte commerciële ondernemingen. De “Ur Kamer” in het British Museum is gevuld met artefacten uit het antieke Ur. De hoofdgod van de stad was de maangod, en zijn tempel was een afgodische toren zoals de Toren van Babel. Jozua 24:2 zegt dat Abrahams vader afgoden aanbad.

De critici waren fout in het vergelijken van het zondvloedverslag met heidense verhalen.

Het Gilgamesj Epos werd ontdekt in de oude stad Ninevé door Henry Layard en vertaald in 1872 door het British Museum. Het dateert van ± 1800 v.C., nabij de tijd van Abraham.

Het beweert het verslag te zijn dat Utnapistim vertelde aan Gilgamesj over hoe hij de vloed overleefde en zo onsterfelijkheid verkreeg.

Sceptici grepen het Gilgamesj Epos aan als bewijs dat het bijbelse vloedverslag louter één uit de vele oude legenden is.

Maar er zijn drie manieren waarop het Gilgamesj Epos zijn belachelijke mythische karakter toont, in contrast met de Bijbel:

1. Beschouw de goden van Gilgamesj.

Ze zijn hatelijk, immoreel, zelfzuchtig, kleingeestig, wispelturig, ongeduldig, zwak, laf en bedrieglijk. De hoofdgod Ea onderricht Utnapistim om te liegen tot zijn medemensen door de indruk te geven dat de goden hen gaan zegenen in plaats van hen te verwoesten. Wanneer de storm komt, zijn de goden zo bevreesd dat zij laffer zijn dan honden, en Ishtar schreeuwt als een vrouw in barensood. Na de vloed is de god Enlil furieus omdat sommige mensen ontsnapten.

In tegenstelling hiermee is de God van de Schrift almachtig, alwetend, heilig, rechtvaardig, medelijdend, genadig, lankmoedig en volmaakt betrouwbaar. Hij spreekt enkel waarheid, en Zijn beloften zijn onherroepbaar. Hij is de Wetgever en Rechter van de mens, en Hij is ook de Redder van de mens. God is lankmoedig met de mens. Noach predikte bekering 120 jaar vóór de Vloed (1 Petrus 3:19; 2 Petrus 2:5).

2. Beschouw de beschrijving van de vloedhydraulica

In het Gilgamesj Epos “regende het en woedde de storm” louter zes dagen. Maar zoiets is dikwijls gebeurd in de geschiedenis zonder de aarde te overspoelen met water.

In contrast hiermee beschrijft de Bijbel de werkelijke omstandigheden als volgt:

² Zie [http://en.wikipedia.org/wiki/King's_Highway_\(ancient\)#mediaviewer/File:Ancient_Levant_routes.png](http://en.wikipedia.org/wiki/King's_Highway_(ancient)#mediaviewer/File:Ancient_Levant_routes.png)

“In het zeshonderdste levensjaar van Noach, in de tweede maand, op de zeventiende dag van de maand, op die dag zijn alle bronnen van de grote watervloed opengebarsten en de sluizen van de hemel opengezet. En er was regen op de aarde, veertig dagen en veertig nachten” (Genesis 7:11-12).

Het water kwam neer uit de lucht in een vloed die 40 dagen duurde, maar het water kwam ook van onder het aardoppervlak naar boven door het openbarsten van de grote watervloed.

3. Beschouw de ark van het Gilgamesj Epos.

Het is een KUBUS van 200 voet (60 m) met zeven verdiepingen, die ongelooflijk onstabiel zou zijn zelfs op een kalme zee, laat staan op een ruige zee als gevolg van de eerder beschreven vloed!

In contrast hiermee was Noachs ark volmaakt geproportioneerd om op zee te drijven. Hij was ongeveer 150 m lang, 25 m breed en 15 m hoog. Dit komt qua proportie overeen met die van moderne cargoschepen en olietankers.

De critici waren fout over David.

Modernisten hebben lang het bijbelse verslag over koning David een mythe genoemd, omdat er geen buitenbijbels verslag was over hem.

In 1993 en 1994, voorzagen twee ontdekkingen in bewijs die de sceptici ongelijk gaven.

De woorden “het huis van David” werden gevonden op de Moabitische Steen. Deze steen werd gevonden in 1868, maar brak in stukken, en de inscriptie werd niet eerder gelezen dan in 1993. Hij wordt de Moabitische Steen genoemd omdat hij opgericht was bij Mesa, een Moabitische koning die genoemd wordt in 2 Koningen 3:4.

In 1993 werd een deel van een overwinningspilaar gevonden in de oude stad Dan. Deze is beschreven met de woorden “Beit David” (“Huis van David”). De Tel Dan Inscriptie, zoals die wordt genoemd, staat op een pilaar die opgericht werd door de koning van Syrië om de overwinning te vieren op zijn vijanden, en dateert uit de 9de eeuw v.C., slechts 100 jaar na David.

In 1995, rapporteerde *Time* magazine: “De bewering van de sceptici dat David nooit bestond is nu moeilijk te verdedigen” (“Is the Bible Fact or Fiction?” *Time*, Dec. 18, 1995).

De critici waren fout over Sjeba.

de Bijbel zegt dat de koningin van Sjeba koning Salomo bezocht “met een zeer groot gevolg, met kamelen, beladen met specerijen, met zeer veel goud, en met edelstenen”:

“Toen de koningin van Sjeba het gerucht over Salomo in verband met de Naam van de HEERE hoorde, kwam zij om hem met raadsels op de proef te stellen. Zij kwam naar Jeruzalem met een zeer groot gevolg, met kamelen, beladen met specerijen, met zeer veel goud, en met edelstenen. Zij kwam bij Salomo en sprak tot hem over alles wat zij op haar hart had” (1 Koningen 10:1-2).

Lang hebben bijbelcritici gedacht dat Sjeba en het land van de specerijen mythisch waren.

Nu is het bestaan van het oude koninkrijk erkend, en haar hoofdstad Marib werd opgegraven. Wendell Phillips leidde de eerste expeditie in de jaren (19)50. Hij zei: “Er is geen reden om eraan te twifelen dat de koningin echt was” (*Qataban and Sheba*).

De expedities gingen verder. In september 2000 verkondigde de University of Calgary op hun website: “Arabische woestijn onthult Koningin van Sjeba geheimen”.

Sjeba was gelokaliseerd in het zuidelijke deel van het Arabische Schiereiland.

De critici waren fout over Berodach-Baladan.

In de 19de eeuw, betwijfelden sceptici het bestaan van Berodach-Baladan (ook Merodach), de koning van Babylon, genoemd in 2 Koningen.

“In die tijd stuurde Berodach-Baladan, de zoon van Baladan, de koning van Babel, gezanten met brieven en een geschenk naar Hizkia, want hij had gehoord dat Hizkia ziek geweest was” (2 Koningen 20:12).

De archeologie heeft het bestaan van Berodach-Baladan bevestigd. Onder andere dingen, wordt hij genoemd op het Prisma van Sanherib, dat gelokaliseerd is in het British Museum. Hier beschrijft Sanherib zijn overwinning op Merodach:

“In mijn eerste militaire operatie versloeg ik Berodach-Baladan, koning van Babylonië, samen met het leger van Elam, zijn bondgenoot, in de vlakte van Kis”.

De critici waren fout over Cyrus³ (KJV; in SV, HSV en NBG “Kores” genaamd).

“Zo zegt Kores, de koning van Perzië: Alle koninkrijken van de aarde heeft de HEERE, de God van de hemel, aan mij gegeven, en Hij is het Die mij heeft opgedragen om een huis voor Hem te bouwen in Jeruzalem, dat in Juda ligt” (Ezra 1:2).

Eens werd door critici gedacht dat het bijbelse verslag over Cyrus' bevrijding van de Joden en zijn verlening van religieuze vrijheid (Ezra 1:2) mythisch was, omdat dit tegengesteld was aan de gekende gedragslijn van de koningen in die tijden.

De Cyruscilinder, gevonden in 1879, maakte een eind aan deze kritiek. Deze bewijst dat Cyrus een beleid voerde van terugkeer van de gevangenen naar hun landen en het bijstaan van hen in de herbouw van hun tempels.

De critici waren fout over Belsazar.

“Koning Belsazar ... Maar toen zijn hart zich verhief en zijn geest zich verhardde in hoogmoed, werd hij van zijn koninklijke troon gestoten en heeft men hem zijn eer ontnomen” (Daniël 5:1, 20).

In de 19de eeuw beweerden critici dat Belsazar een mythisch persoon was en dat Nabonidus veeleer dan Belsazar koning van Babylon was toen het viel door de Medo-Perzen.

In 1854 werd de Naboniduscilinder ontdekt welke een verslag is van koning Nabonidus waarin hij duidelijk stelt dat Belsazar zijn zoon was. Belsazar was mede-heerser met Nabonidus, die naar een ander land was gereisd en Belsazar belastte met het bestuur van Babylon in de tijd dat het viel. Dit is de reden waarom Belsazar aanbood om Daniël de **derde** heerser te maken van het koninkrijk.

“Toen beval Belsazar dat zij Daniël in purper moesten kleden, met een gouden keten om zijn hals, en dat zij van hem moesten uitroepen dat hij als **derde** in het koninkrijk zou heersen” (Daniël 5:29).

De critici waren fout over het boek Handelingen.

In de 19de eeuw vielen critici Lukas' boek Handelingen aan als een historisch onbetrouwbaar document dat niet eerder geschreven werd dan generaties na Christus. De Duitse criticus F.C. Baur beweerde dat het boek niet eerder geschreven werd dan tegen het eind van de 2de eeuw.

De liberale zienswijze werd aan de kaak gesteld door archeoloog William Ramsay, en anderen. Als student aan de University of Aberdeen en Oxford, leerde Ramsay de liberale zienswijze en geloofde dit. Toen hij expedities begon te maken naar Klein-Azië en Palestina, had hij de intentie te bewijzen dat de Bijbel “niet het boek van de hemel was dat het beweerde te zijn”. Maar, in plaats daarvan, bewees hij dat het boek Handelingen historisch accuraat was en geschreven in de eerste eeuw.

“Hij beschouwde de zwakste plek in het hele Nieuwe Testament het verhaal van Paulus' reizen. Deze waren nooit grondig onderzocht door iemand op de plaatsen zelf. Uitgerust zoals niemand tevoren ging hij naar het land van de Bijbel. Hier besteedde hij vijftien jaar aan opgravingen. Daarna, in 1896 publiceerde hij een dik boek: *Saint Paul, the Traveler and the Roman Citizen*. ... Het boek veroorzaakte een grote ontzetting onder de sceptici van de wereld. De houding van het boek was uiterst onverwacht omdat het tegengesteld was aan de aangekondigde intentie van de auteur, jaren tevoren. In de twintig jaren daarna verschenen boek na boek van dezelfde auteur, elk gevuld met bijkomende bewijzen van de exacte waarheidsvolheid van het hele Nieuwe Testament zoals getoetst door de spade ter plekke. En deze boeken hebben de toets der tijden doorstaan, geen enkel werd weerlegd, en er werd zelfs geen poging ondernomen om ze te weerleggen” (Josh McDowell, *The New Evidence That Demands a Verdict*, p. 62).

³ Zie http://nl.wikipedia.org/wiki/Cyrus_II_de_Grote. In de grondtekst staat “ko[w]resh” (Strong Concordance).

Ramsay getuigde:

“Lukas is een historicus van de eerste rang; niet enkel zijn zijn verklaringen van feiten betrouwbaar, hij werd beheerst door de ware historische zin ... Kortom deze auteur moet geplaatst worden naast de allergrootste historici” (*The Bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament*, 1915).

“De huidige schrijver hanteert de zienswijze dat Lukas’ geschiedenis onovertroffen is met betrekking tot zijn geloofwaardigheid. Op dit ogenblik beschrijven wij welke redenen en argumenten de geest veranderde van iemand die vertrok onder de impressie dat de geschiedenis lang na de gebeurtenissen geschreven werd en onbetrouwbaar was als geheel” (Ibid.).

“Wij kunnen nadrukkelijk zeggen dat er niet langer een solide basis is voor het dateren van het Nieuwe Testament na ± 80 n.C.” (*Recent discoveries in Bible Lands*, 1955).

Hierna voorbeelden van hoe het Nieuwe Testament voor authentiek werd verklaard en hoe de sceptici bewezen fout te zijn.

De critici zeiden dat Lukas fout was in Handelingen 14:6 toen hij schreef dat Lystra en Derbe gelokaliseerd waren in Lycaonië en dat Ikonium niet in Lycaonië lag. Paulus en Barnabas waren in Ikonium toen zij vluchtten naar Lystra en Derbe waarvan gezegd werd dat deze in Lycaonië lagen, dus implicerend dat Ikonium NIET in Lycaonië lag. In 1910 groef Ramsay een monument op dat bewees dat Ikonium een Frygische stad en niet een stad in Lycaonië was (*The New Evidence That Demands a Verdict*, p. 64).

De critici zeiden dat Lukas fout was met betrekking tot de volkstelling in Lukas 2:1-3. Zij beweerden dat Quirinius (SV/HSV Cyrenius) niet de gouverneur van Syrië was in die tijd, omdat Josephus hem plaatste in 6 n.C., wat verscheidene jaren later was. De archeologie weerlegde dit. Ramsay groef een inscriptie op in Antiochië dat stelde dat Quirinius de gouverneur van Syrië was in ± 7 v.C. (*The New Evidence*, p. 63). Dus was Quirinius gouverneur van Syrië voor twee termijnen: in 7 v.C. en toen Christus geboren werd, en opnieuw in 6 n.C.

De critici beweerden verder dat niet “ieder naar zijn eigen stad” (Lukas 2:3) moest gaan voor de inschrijving, tegengesteld aan wat de Bijbel zegt. Maar een papyrus, gevonden in Egypte zegt dat alle inwonende wel degelijk verplicht waren om te reizen naar hun voorvaderlijke steden (*The New Evidence*, p. 63).

Critici zeiden dat Lukas fout was toen hij zei, in Lukas 3:1, dat Lysanias de tetrarch van Abilene was in het vijftiende jaar van de regering van keizer Tiberius wat in 27 n.C. was. Oude historici hebben gesteld dat Lysanias gedood werd in 36 v.C. Maar een inscriptie gevonden in Abila nabij Damascus die gedateerd moet worden tussen 14 en 29 n.C. zegt dat Lysanias de tetrarch was. (*The New Evidence*, p. 64). Dus had Lukas het juist.

Critici zeiden dat Lukas fout was in het gebruik van de Griekse term *politarchs* (vertaald: “bestuurders van de stad”) in Handelingen 17:6, om de civiele autoriteiten van Thessalonika aan te geven, omdat deze term niet gevonden wordt in de klassieke literatuur. De archeologie heeft sindsdien 19 inscripties opgegraven die deze titel gebruiken overeenkomstig Lukas (*The New Evidence*, p. 65). Het British Museum stelt een van deze inscripties, uit Thessalonika, ten toon (Room 78, GR 1877.5-11.1).

In deze en in andere gevallen waren de critici fout, en Lukas had het juist. Sceptici hebben herhaaldelijk en op belachelijke wijze gehandeld alsof zij een alwetende kennis hebben van de antieke geschiedenis en vonden dat zij daarom de Bijbel konden bekritisieren, maar talloze keren hebben zij bewezen fout te zijn. Het feit dat dit de meesten van hen niet tot bescheidenheid bracht is een verder bewijs voor de goddelijke inspiratie van de Bijbel, want deze profeteerde hun moedwillige onwetendheid (2 Petrus 3:3-5).

In 1963 bevestigde klassiek historicus A.N. Sherwin-White Ramsay’s kijk op Handelingen:

“Enige poging om zijn fundamentele historiciteit af te wijzen, zelfs in zaken van detail, moet nu als absurd overkomen” (*Roman Society and Roman Law in the New Testament*, p. 189).

De critici waren fout over de datering van het Nieuwe Testament.

F.C. Baur, vader van de Tubengin School of theological liberalism in Duitsland, leerde dat het Nieuwe Testament niet eerder geschreven werd dan een eeuw of meer na de apostelen, door onbekende mannen die de namen van de apostelen gebruikten. Hij stelde dat het Evangelie van Johannes niet eerder geschreven werd dan in 170 n.C. De theorie van Bauer beïnvloedde velen.

Maar dit werd weerlegd door de ontdekking van nieuwtestamentische manuscripten die dateren van het eind van de eerste eeuw, en door het bestaan van honderden citaten uit nieuwtestamentische boeken in de geschriften van christelijke leiders die dateren uit de late eerste eeuw en de vroege tweede eeuw. (Zie het rapport “The Bible Critics Were Wrong” at www.wayoflife.org.)

William Ramsay stelde het idee aan de kaak dat het Nieuwe Testament lang na de gebeurtenissen is geschreven.

“Wij kunnen reeds nadrukkelijk zeggen dat er niet langer een solide basis is voor het dateren van enig boek van het Nieuwe Testament later dan ong. 80 n.C., twee volle generaties vóór de datering van 130 en 150, opgegeven door de meer radicale nieuwtestamentische critici van vandaag” (*Recent Discoveries in Bible Lands*, 1955, p. 136).

“Naar mijn mening werd elk boek van het Nieuwe Testament telkens geschreven door een gedoopte Jood tussen de jaren 40 en 80 van de eerste eeuw n.C. (*Christianity Today*, Jan. 18, 1963).

Conclusie

Dit zijn slechts enkele voorbeelden hoe van bijbelcritici bewezen werd dat zij fout waren door hun eigen archeologie. We zouden honderden andere voorbeelden kunnen geven.

Sceptici hebben gehandeld alsof zij een alwetende kennis hebben van antieke geschiedenis en dus de Bijbel kunnen bekritisieren, maar herhaaldelijk werd bewezen dat zij fout waren. Het feit dat dit de meesten van hen niet nederig gemaakt heeft is verder bewijs voor de goddelijke inspiratie van de Bijbel, want deze profeteerde de moedwillige onwetendheid van spotters, 2.000 jaar geleden.

“Dit moet u allereerst weten, dat er in het laatste der dagen spotters zullen komen, die naar hun eigen begeerten zullen wandelen 4 en zeggen: Waar is de belofte van Zijn komst? Want vanaf de dag dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen zoals vanaf het begin van de schepping. 5 Want willens en wetens is het hun onbekend dat door het Woord van God de hemelen er reeds lang geweest zijn, evenals de aarde, die uit water oprijst en in water vaststaat. 6 Daardoor is de wereld die er toen was, vergaan, overspoeld door het water. 7 Maar de hemelen die er nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde Woord als een schat weggelegd en worden voor het vuur bewaard tot de dag van het oordeel en van het verderf van de goddeloze mensen. 8 Maar laat vooral dit u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Heere is als duizend jaar en duizend jaar als één dag. 9 De Heere vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat als traagheid beschouwen), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen. 10 Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in de nacht. Dan zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan en de elementen brandend vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen verbranden. 11 Als deze dingen dus allemaal vergaan, hoedanig behoort u dan te zijn in heilige levenswandel en in godsvrucht; 12 u, die de komst van de dag van God verwacht en daarnaar verlangt, de dag waarop de hemelen, door vuur aangestoken, zullen vergaan en de elementen brandend zullen wegsmelten” (2 Petrus 3:3-12).

Het eerste deel van deze profetie wordt vervuld in onze dagen. De wereld is gevuld met spotters die het goddelijke en bovennatuurlijke verwerpen. Zij verwerpen de bijbelse leer over de Schepping en de wereldomvattende Vloed.

God waarschuwt ons niet in hun voetstappen te treden. Hij waarschuwt dat Christus komt, en Hij zal de zonde en rebellie oordelen, en Hij zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde oprichten waarin de zonde niet langer zal toegestaan zijn te wonen.

Wat mij betreft, ik geloof in de Bijbel, maar veertig jaar geleden geloofde ik hem niet. Als een 23 jaar oude jongeman had ik de kerk verlaten en de Bijbel afgewezen. Na anderhalf jaar in Vietnam in de U.S. Army, werd ik een “hippie” en een lanterfanter, en lifte twee keer heel Amerika rond. Ik

geloofde de waarschuwingen van de Bijbel niet over eeuwig oordeel, en evenmin het evangelie dat Jezus de Zoon van God is Die stierf voor 's mensen zonde en dat Hij opstond uit de doden. Ik ging bij een hindoe meditatie organisatie genaamd The Self-Realization Fellowship Society, en reisde van de oostkust naar Californië om de hoofdkwartieren nabij Los Angeles te bezoeken. In de zomer van 1973 was God mij genadig en ik ontmoette een christelijke man die zijn Bijbel goed kende en die me confronteerde met de claims van Jezus Christus. Wij reisden ongeveer vier dagen samen, en ik daagde hem uit met mijn sceptische, new age doctrines. Ik was vrij arrogant en soms enigszins aanstootgevend, maar hij bleef vriendelijk. Geduldig en vriendelijk beantwoordde hij elke vraag en elke uitdaging. Hij toonde me gewoon wat de Bijbel zei over leven en dood. Aan het eind van die vier dagen opende ik mijn hart voor Christus en gaf me aan Hem over als mijn Heer en Redder. Ik deed dit in een motelkamer in Daytona Beach, Florida, en mijn leven kreeg een radicaal en permanent andere wending. Ik heb me die beslissing nooit berouwd.

Eerder verscheen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/bijbelcritici.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm